

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujący zarzut.

Pozwany nie wypełnił swoich zobowiązań umownych, nie zwracając kwoty dotyczącej kosztów osobowych uznanych za niekwalifikujące się do finansowania. W konsekwencji skarżąca wystawiła w dniu 23 maja 2019 r. notę obciążeniową na kwotę 141 094,80 EUR wypłaconą już spółce Alpha Consulting Service Srl zgodnie z postanowieniami umowy subwencyjnej. W niniejszej sprawie nie ma żadnych wątpliwości co do okoliczności leżących u podstaw zobowiązań pozwanego jako współnika oraz przedstawiciela przedsiębiorstwa Alpha Consulting Service Srl, wykreślonego z rejestru przedsiębiorstw. Zastrzeżenia tej spółki wyrażone w następstwie wystawienia noty obciążeniowej są ogólne, niekompletne i niepoparte dowodami, a zatem okazują się całkowicie bezzasadne. W konsekwencji skarżąca ma prawo żądać odzyskania i zwrotu wypłaconej kwoty wraz z odsetkami za zwłokę.

Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2020 r. – Far Polymers i in. / Komisja

(Sprawa T-722/20)

(2021/C 35/78)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Far Polymers Srl (Filago, Włochy), Gamma Chimica SpA (Mediolan, Włochy), Carbochem Srl (Castiglione Olona, Włochy), Jeniuschem Srl (Gallarate, Włochy) (przedstawiciele: G. Abbatescianni e E. Patti, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu by, uznawszy dopuszczalność niniejszej skargi, stwierdził nieważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1336 z dnia 25 września 2020 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych (poli)alkoholi winylowych (PVA) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2020, L 315, s. 1)

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przepisów i oczywistego błędu przy określeniu unijnego przemysłu PVA, do którego Komisja zaliczyła obok podmiotów wolnego rynku również podmioty rynku zmonopolizowanego, a także producentów, którzy są równocześnie importerami. Błąd ten a) podważył ocenę szkody wyrządzonej przemysłowi unijnemu, do którego w rzeczywistości należy jedynie autor skargi do Komisji, b) doprowadził do nałożenia ceł, które nie sprzyjają wolnej konkurencji na rynku unijnym, lecz służą wyłącznie autorowi skargi do Komisji lub państwowi trzecim, c) doprowadził do braku odpowiedniej oceny interesów wszystkich pozostałych podmiotów przemysłu unijnego (producentów, importerów i użytkowników) przeciwnych cłom, d) doprowadził do wyraźnej sprzeczności rozporządzenia z poprzednimi rozporządzeniami, w których zdolności produkcyjne przemysłu unijnego uznano za niewystarczające, wobec czego przewidziano kontyngenty zwolnione z ceł. Z tych samych względów zaskarżone rozporządzenie cechuje się nadużyciem władzy.

W zarzucie drugim strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżony akt jest sprzeczny z zasadami przewidzianymi w art. 102 TFUE, a posiłkowo, że dotknięty jest oczywistym błędem i nadużyciem władzy w zakresie, w jakim prowadzi do nadania na rynku PVA pozycji dominującej autorowi skargi do Komisji – jednemu producentowi działającemu na wolnym rynku Unii i dysponującemu dodatkowymi zdolnościami produkcyjnymi. Akt ten nie uwzględnia dowodów z dokumentów dotyczących antykonkurencyjnych zachowań okazanych już przez autora skargi do Komisji, który odmówił sprzedaży PVA niskiej jakości po cenach, które uwzględniałyby niższe koszty produkcji.

Zarzut trzeci dotyczy uzasadnienia aktu, który nałożył cła z naruszeniem art. 296 TFUE oraz zawiera oczywisty błąd w zakresie, w jakim Komisja odmówiła podzielenia rynku Unii na produkty niskiej i wysokiej jakości, chociaż uznała, że PVA jest sprzedawany w dwóch jakościach, które mają wyraźnie różne koszty produkcji, różnych adresatów i różne ceny. Te dwie jakości nie pokrywają się ani nie są zamiennie. W następstwie podziału rynku Komisja musiałaby wykluczyć z ceł PVA niskiej jakości.

Zarzut czwarty dotyczy Vinyl Acetate Monomer (VAM) – głównego surowca przy produkcji PVA. Ustalając normalną wartość do celów określenia marginesu dumpingu, Komisja nie uwzględniła braku wypaczenia cen chińskiego VAM, gdyż odpowiadają one cenom rynku międzynarodowego. W ten sposób Komisja nie uwzględniła przy ustalaniu marginesu szkody niższych kosztów ponoszonych przez eksporterów chińskich, którzy dzięki integracji pionowej uzyskują oszczędności w koszcie VAM.

Zarzut piąty dotyczy tego, że Komisja błędnie i sprzecznie uzasadniła zaskarżony akt, z naruszeniem art. 296 TFUE, pomijając wpływ metanolu na określenie kosztów producentów chińskich, i w wyniku tego nie uznała przy określaniu marginesu szkody odpowiedniej korekty cen eksportowych o ten czynnik kosztowy.

W zarzucie szóstym zaskarżona jest ta część aktu, w której Komisja na podstawie art. 254 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady przyznała odstępstwo dla przywozu PVA przeznaczonego dla przemysłu wyrobów z kartonu, ponieważ odstępstwo to (a) nie zostało rozszerzone na inne wykorzystania końcowe, które są dokładnie w takiej samej sytuacji jak przemysł wyrobów z kartonu; i (b) zostało zastosowane tylko do mieszanek PVA z wyłączeniem zwykłego przywozu.

Przedmiotem zarzutu siódmego jest naruszenie art. 296 TFUE oraz motywu 12 i art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego przez to, że Komisja postanowiła nie uwzględniać określonych argumentów tylko z tego powodu, że te same argumenty zostały podniesione przez zainteresowane strony, a nie przez chińskich eksporterów. Tym samym Komisja arbitralnie wprowadziła zasadę, że tylko niektóre kategorie podmiotów mogą kwestionować przyjęcie danego aktu przez instytucje europejskie.

Ósmy i ostatni zarzut dotyczy naruszenia art. 296 TFUE i art. 19 rozporządzenia podstawowego w zakresie dostępu do informacji. Komisja zgromadziła szereg niezastrzeżonych danych, nie udostępniając ich zainteresowanym stronom. Z tego powodu zainteresowane strony nie były w stanie zrozumieć powodów przyjęcia przez Komisję zaskarżonego aktu.
